

Robert Vannoy , Wyjście na wygnanie, wykład 5B

Księga Kapłańska i Liczby

6. Przybytek jest ustawiony – Wj 40

Zanim przejdziemy dalej, przegapiłem jeden punkt na slajdzie 32, to stwierdzenie: „Typologia jest próbą zrozumienia jedności Biblii z punktu widzenia historii, a nie alegorii”. Pamiętajcie o tym diagramie, który miałem na linii rozwoju historii odkupienia i tej samej prawdzie, która pojawia się ponownie w różnych punktach wzdłuż tej linii, łącząc historię razem.

Następny nagłówek to 6, „Przybytek jest ustawiony – Exodus 40”. Pamiętaj, że już na początku naszej dyskusji mówiliśmy o podstawowej strukturze księgi jako Wyzwolenie lub Exodus, Góra Synaj, a następnie Tabernakulum – trzy części Księgi Wyjścia. Punkt kulminacyjny osiągamy w rozdziale 40. W rozdziale 40, wersecie 17, czytamy: „I tak powstał przybytek pierwszego dnia pierwszego miesiąca drugiego roku”. Następnie w wersecie 20: „Wziął Świadectwo i umieścił je w arce”. Świadectwem jest Dziesięć Przykazań, te kamienne tablice. „Potem wniósł Arkę do przybytku, zawiesił zasłonę i osłonił Arkę Świadectwa, jak mu Pan nakazał”. W wersecie 34 czytamy: „Wtedy obłok okrył Namiot Spotkania, a chwała Pańska napełniła przybytek. Mojżesz nie mógł wejść do Namiotu Spotkania, ponieważ obłok spoczął na nim, a chwała Pańska napełniła przybytek”.

Kiedy patrzymy na instrukcje dotyczące budowy tabernakulum, znajdujemy cytaty z JA Motyer na stronie 31, 32 cytatów. Mówi: „To jest punkt kulminacyjny”. Pamiętajcie, że mówi: „Bóg zamieszkał w Namiocie. Bóg zamieszkał pośród swego ludu. To jest punkt kulminacyjny postępu odkupienia w Księdze Wyjścia”.

7. Księga Kapłańska a. Imię Po tych komentarzach przechodzimy do numeru 7 w twoim zarysie: „Księga Kapłańska. ” Nie będziemy spędzać dużo czasu nad Księgą Kapłańską, głównie dlatego, że jest to materiał prawny. Zwróć uwagę na dwa podpunkty w punkcie 7: a to „Nazwa”, b to „Ogólne komentarze do treści”.

Jeśli chodzi o imię, pamiętajcie, że powiedziałem, że w tradycji żydowskiej imię pochodzi od pierwszych słów pierwszego wiersza księgi. Tak się składa, że jest to „weyiqra” w Księdze Kapłańskiej 1:1, „i zawołał”. Tak więc w tradycji żydowskiej tytuł brzmi „i zawołał” (*weyiqra*). Znany nam tytuł, Kapłańska, pochodzi z łacińskiej Wulgaty. Możesz zobaczyć łacińską formę w słowie „Leviticus”. W rzeczywistości oznacza to „księgę lewicką”, księgę, która dotyczy pracy lewitów, zwłaszcza kapłanów, i ich obowiązków. Myślę, że lepiej jest mieć ten tytuł Wulgaty, który mówi coś o treści księgi niż tytuł w tradycji żydowskiej, ponieważ Księga Kapłańska odzwierciedla w ten sposób nacisk księgi na rytuały, obowiązki kapłanów, obowiązki Lewitów, rodzaje ofiary, święta itp.

b. Ogólne uwagi dotyczące treści

Punkt b, „Ogólne uwagi dotyczące treści”. Książka jest głównie prawodawstwem rytualnym. Historyczną ramą tego jest nadal Izrael na górze Synaj. Zauważyłeś, że pierwszy werset zaczyna się słowami: „Pan wezwał Mojżesza z Namiotu Spotkania”. Tak więc na Synaju Izrael jest wyposażony do celu, dla którego Pan uczynił go narodem. Cel ten jest podany w Księdze Wyjścia 19:6, gdzie Pan powiedział: „Będziecie dla mnie królestwem kapłanów, narodem świętym”. Izrael ma być oddzielony od wszystkich innych narodów. Następnie Izrael ma pełnić kapłańskie zadanie wśród narodów – funkcję pośrednika. Bóg dał już Izraelowi pewną liczbę prawniczych części materiału prawnego. Masz najpierw podstawowe prawo, Dziesięć Przykazań, potem masz Księgę Przymierza, Wyjścia 20 do 23. Następnie poszedł z powrotem na górę, gdzie był przez 40 dni. Następnie masz wszystkie te przepisy dotyczące budowy przybytku, Księga Wyjścia 27 do 31 i 36 do 40. Pod koniec Księgi Wyjścia tabernakulum jest ustawione, a teraz w Księdze Kapłańskiej masz dodatkowe, szczegółowe instrukcje opisujące, jak grzeszny lud może zbliżyć się do świętego Boga i mieć pewność akceptacji. Myślę, że to jest główna myśl tej książki: jak grzeszni ludzie mogą zbliżyć się do świętego Boga i zyskać pewność akceptacji.

1) Kluczowy werset: Kapł. 17:11 – Zadośćuczynienie Zastępcze Kluczowym werselem Księgi Kapłańskiej jest rozdział 17, werset 11, który mówi: „Albowiem życie stworzenia jest we krwi. Daję wam to, abyście dokonali przebłagania na ołtarzu. To krew dokonuje przebłagania za życie”. Tak więc podstawową ideą księgi jest zadośćuczynienie zastępcze, które jest zapewnione poprzez krwawą ofiarę. Inną ważną cechą księgi jest to, że reguluje ona obowiązki kapłanów. Kapłani są niezbędnymi pośrednikami między Panem a Jego ludem. Charakter księgi ożywa w Księdze Kapłańskiej 20:26, gdzie czytamy: „Macie być dla mnie święci, ponieważ Ja, Pan, jestem święty. I odłączyłem was spośród narodów, abyście byli moją własnością”. Jest to więc książka o świętości Pana. Pan jest święty i chce, aby Jego lud był święty; Jego lud ma być oddzielony od wszystkich innych ludzi.

2) Rodzaje praw Możemy przyjrzeć się rodzajom praw. Zamierzam tylko pokrótce wskazać 5 różnych kategorii materiałów. Po pierwsze, istnieją okoliczności, w których grzesznik może i powinien złożyć ofiarę. Po drugie, masz rodzaje ofiar, które powinien złożyć, i instrukcje dotyczące sposobu ich składania. Po trzecie, opisano kwalifikacje i obowiązki kapłanów; i po czwarte, podane są szczegółowe prawa dotyczące czystości seksualnej. Nauczanie to należy zestawić z praktykami kananejskimi w dziedzinie seksualności. Znajdujesz to zwłaszcza w rozdziale 18 i 20 Księgi Kapłańskiej, gdzie masz szczegółowe opisy rzeczy zakazanych Izraelitom, o których mówi się, że są obrzydliwością dla Pana. Nie czyńcie tak, jak czynią Kananejczycy. Następnie po piąte, prawa dotyczące rytualnej czystości i nieczystości. Takich jak zakaz kontaktu z martwymi ciałami, trądem, zwierzętami itp.

Więc tego typu rzeczy znajdują się w Księdze Kapłańskiej. Jest to księga o ogromnym znaczeniu dla starożytnych Izraelitów, ponieważ dotyczyła spraw, z którymi Izraelici musieli się mierzyć na co dzień. Innymi słowy, gdyby zajmowali

się swoimi codziennymi sprawami, stanęliby w obliczu problemów, o których mowa w tych przepisach. Myślę, że teraz dla nas ta księga nabiera zupełnie innego znaczenia, ponieważ nie żyjemy w starotestamentowej ekonomii. Te rytualne prawa znów mają znaczenie typologiczne, wskazują na Chrystusa i znajdują w Chrystusie dopełnienie i spełnienie. W księdze hebrajskiej czytamy: „Ofiara z cielców i kozłów ostatecznie nie mogła zgładzić grzechu”. Tylko dzięki ofierze Chrystusa zostanie to osiągnięte, gdy Chrystus przyjdzie. Był ostatnią ofiarą. Wszystko to zostało zobrazowane i zapowiedziane w tych starotestamentowych rytuałach, które wypełniły się w Chrystusie. Przepisy te nie obowiązują już na co dzień w nowym przymierzu. Myślę więc, że dla nas znaczenie przybiera zupełnie inny kształt niż dla starożytnych Izraelitów. Myślę, że przede wszystkim widzisz w tych prawach tło dla zrozumienia odniesień do składania ofiar, ceremonii oczyszczenia, instytucji takich jak rok szabatowy, rok jubileuszowy, w pozostałej części Biblii; trochę tego w Starym Testamencie, trochę tego w Nowym Testamencie. Więc jeśli chcesz zrozumieć tego rodzaju odniesienia, przekonasz się, że opisy takich rzeczy znajdują się w Księdze Kapłańskiej.

Po drugie, widzisz Chrystusa w typowy sposób w Starym Testamencie. Wszystkie te rytuały wskazują na Chrystusa. Jest to księga zadośćuczynienia, uświęcenia i poświęcenia, i ma znaczenie.

Po trzecie, jest to interesujące z punktu widzenia ogólnej historii religii, gdzie można porównać kult Izraela z kultem innych starożytnych ludów. To bardziej kwestia historyczna niż teologiczna. Jak oddawał cześć Izrael? Jak czcili Kananejczycy? To jest spojrzenie na to z punktu widzenia historii religii. Księga Kapłańska podaje wiele informacji o tym, jak Izraelici oddawali cześć Bogu w okresie Starego Testamentu.

Wreszcie, jeśli chodzi o ortodoksyjnych Żydów, masz tu znaczenie nieco podobne do tego, jakie miało miejsce w Starym Testamencie, niezależnie od tego, czy były to codzienne ofiary świątynne, wiele z nich dotyczy przepisów dietetycznych i szabat. Jeden z komentatorów zauważył, że na pytanie, którą

księgę z Pięcioksięgu lubią studiować najbardziej, ludzie pochodzenia nieżydowskiego wybraliby Księgę Rodzaju; podczas gdy większość ortodoksyjnych Żydów prawdopodobnie powiedziałyby Księga Kapłańska, ponieważ w Księdze Kapłańskiej zawsze jest materiał, który rządzi ich życiem do dziś.

8. Przepisy dotyczące ofiar – Księga Kapłańska 1-7

9. Konsekracja Kapłańska – Księga Kapłańska 8-9

10. Bunt Nadaba i Abihu – Księga Kapłańska 10 Poza tymi ogólnymi uwagami, zwróć uwagę na swój konspekt nr 8: „Prawa dotyczące ofiar – Księga Kapłańska 1-7”, nie zamierzam aby spojrzeć na ten materiał, ale tam można uzyskać więcej informacji na temat poświęcenia. Numer 9, „Konsekracja kapłanów – Księga Kapłańska 8-9”. Tego też nie zamierzam komentować. Ale 10, „Bunt Nadaba i Abihu – Księga Kapłańska 10”, chciałbym poczynić kilka komentarzy. Księga Kapłańska 10 jest historyczna. Jest to bunt Nadaba i Abihu oraz sposób, w jaki Pan sobie z tym radzi. Jest to jeden z nielicznych rozdziałów narracyjnych w książce. I czytasz w pierwszym wersecie: „Aarona, synowie Nadaba i Abihu, wzięli swoje kadzielnice, włożyli do nich ogień i dodali kadzidła; i ofiarowali niedozwolony ogień przed Panem, wbrew Jego rozkazowi. Wszedł więc ogień sprzed oblicza Pana i pochłonął ich, i umarli przed Panem. Wtedy Mojżesz powiedział do Aarona: „O tym mówił Pan, gdy powiedział: „Wśród tych, którzy się do mnie zbliżają, okażą się święty, będę wywyższony przed wszystkimi ludźmi”. Aaron milczał. Mojżesz wezwał Miszaela i Elsafana, synów wuja Aarona, Uzzjela, i rzekł do nich: Chodźcie tutaj; wyprowadźcie waszych kuzynów poza obóz, z dala od przedniej części świątyni. Przyszli więc i wynieśli ich, jeszcze w tunikach, poza obóz, jak nakazał Mojżesz. Wtedy Mojżesz powiedział do Aarona i jego synów Eleazara i Itamara: Niech wasze włosy nie będą w nieładzie i nie rozdzierajcie swoich szat, bo umrzecie, a Pan rozgniewa się na całą społeczność. W wersecie 8 czytamy: „Wtedy Pan rzekł do Aarona: Ty i

twoi synowie nie będziecie pić wina ani innego napoju fermentowanego, gdy wchodzicie do Namiotu Spotkania, bo inaczej umrzecie. To jest trwały obrzęd dla przyszłych pokoleń”.

A oto historia Nadaba i Abihu, którzy ofiarowali Panu coś, co zostało tu opisane jako nieautoryzowany ogień. Dokładniej, co to jest, nie jest dalej opisane. Trudno dokładnie określić, na czym polegało to przestępstwo. Niektórzy sugerują, że węgle, które wkładano do ich kadzielnic, nie były wzięte z ołtarza całopalenia. Jeśli przejdiesz do ostatnich wersetów rozdziału 9, przeczytasz w związku z ustanowieniem kapłanów przez Mojżesza i Aarona, w wersecie 24: „Pan ukazał się całemu ludowi; wyszedł ogień od Pana i strawił ofiarę całopalną oraz części tłuste ołtarza”. Innymi słowy, ten ołtarz, na końcu poprzedniego rozdziału, był oświetlony, że tak powiem, boskim ogniem, który pochodził od Pana. Czy Nadab i Abihu wzięli węgle z innego źródła niż z ołtarza całopalenia? Jeśli pójdziesz do Księgi Kapłańskiej 16, gdzie masz omówienie Dnia Pojednania i spojrzysz na werset 12, jest tam napisane: „Aaron ma wziąć sens płonących węgli z ołtarza przed Panem i dwie garście drobno mielone kadzidło”. Więc to mogło być źródłem ognia.

Inni uważają, że ma to związek z kadzidłem. Jest napisane, że dodali kadzidło, a następnie cofnęli się do Księgi Wyjścia 30:34-38, instrukcji wykonania kadzidła. Więc może nie zastosowali się do instrukcji. Ale cokolwiek to było, było jakieś nieostrożne lub celowe złamanie przepisanych przepisów iz tego powodu Nadab i Abihu zostali dotknięci ogniem.

Niektórzy sugerują również, że w grę mogło wchodzić pijaństwo, ze względu na stwierdzenie w wersety 8 i 9: „Ty i twoi synowie nie będziecie pić wina ani innego sfermentowanego napoju, ilekroć wejdziecie do Namiotu Spotkania, inaczej umrzecie”. Czy Nadab i Abihu byli pod wpływem alkoholu? Czy problemem było upijanie się? Ale cokolwiek to było, była to surowa kara.

Może to być przykład z Nadaba i Abihu na początku rytuału przestrzegania Izraela. Ten początek jest ważny, aby kult został ustanowiony na właściwym

fundamencie i dał przykład, aby przepisy były przestrzegane. Myślę, że jest tutaj pewne podobieństwo w tym, co dzieje się z Nadabem i Abihu, z tym, co dzieje się z Ananiaszem i Saphirą w rozdziale 5 Dziejów Apostolskich. Oni fałszywie przedstawili ofiarę, którą przynieśli, zostali uderzeni i wyniesieni. Z pewnością inni ludzie później zrobili coś równie złego lub gorszego niż Ananiasz i Saphira lub Nadab i Abihu, a jednak nie zapłacili za to życiem, tak jak ci ludzie. Ale Pan ponownie podkreśla w jasny i dobitny sposób, jak ważne jest przestrzeganie przepisów; Izrael rozpoczyna swoje istnienie jako lud przymierza z Bogiem. Oto kilka komentarzy na temat 10, „Bunt Nadaba i Abihu”.

11. Inne prawa – Księga Kapłańska 11-27

Numer 11 to coś w rodzaju ogólnego hasła: „Inne prawa – Księga Kapłańska 11-27”. Zauważyłeś święta, w tym Dzień Pojednania w Księdze Kapłańskiej 16; i cały ten materiał prawny, z pewnością rozdział 16 jest ważnym rozdziałem, w którym co roku obchodzicie Dzień Pojednania. I w tym dniu arcykapłan dokonał przebłagania za siebie i za swój dom, i za całą społeczność Izraela. A był to ważny dzień w rocznym kalendarzu.

Oprócz rozdziału 16 możesz dodać tam rozdział 23, ponieważ w rozdziale 23 mowa jest o trzech głównych dorocznych świętach, które miały być obchodzone. Zauważyłeś, że w Księdze Kapłańskiej 23:4-8 jest omówienie Paschy i Przaśników. Werset 6: „Piętnastego dnia miesiąca rozpoczyna się Święto Przaśników”. Werset 7, pierwszy dzień był uroczystym zgromadzeniem, a werset 5, Pascha Pańska rozpoczyna się o zmierzchu czternastego dnia miesiąca, a piętnastego dnia miesiąca jest Święto Przaśników. Tak więc Pascha i Święto Przaśników są w wersetach od 4 do 8.

Następnie w Księdze Kapłańskiej 23:15-22 jest Święto Tygodni. W Nowym Testamencie nazywa się to Pięćdziesiątnicą. Tak więc: „Od dnia po szabacie, w dniu, w którym przyniosłeś snop do kołysania, odlicz siedem pełnych tygodni. Odlicz pięćdziesiąt dni [stąd nazwa „Pięćdziesiątnica” lub 50] do dnia po

siódmym sabacie” i opis tego Święta Tygodni. Następnie w Księdze Kapłańskiej 23:33-43 jest Święto Namiotów. Następuje zaraz po Dniu Pojednania. Tak więc te trzy święta, Pascha, Święto Tygodni i Święto Namiotów, były dorocznymi świętami, które stały się bardzo ważne w życiu Izraela.

12. Przygotowanie do opuszczenia Synaju – Lb 1:1-10:10 a. Księga Liczb

1) Imię

To prowadzi nas do 12: „Przygotowanie do opuszczenia Synaju – Liczb 1:1-10:10”. Litera a to „Księga Liczb”. I znowu, pod tym są dwa punkty: 1), „Nazwa” i 2), „Treść”.

Po pierwsze, jeśli chodzi o imię, w tradycji hebrajskiej jest to *bemidbar*, co oznacza „na pustkowiu”. Pochodzi z pierwszego wersetu: „Pan przemówił do Mojżesza na pustyni Synaj”. Na pustyni jest *bemidbar*. W tym przypadku jest to piąte słowo w tekście hebrajskim. Angielska nazwa „Liczb” pochodzi od Septuaginty, greckiego *Arithmoi*, a następnie została przekazana do naszej angielskiej tradycji. Tłumaczenie *Arithmoi* to „Liczb”. W tym przypadku myślę, że to niefortunne, że tytuł książki nie pochodzi z tradycji hebrajskiej „na pustkowiu”, ponieważ „na pustkowiu” opisuje więcej treści niż tytuł „Liczb”. Kiedy czytasz tytuł „Liczb”, a potem zaczynasz pierwszy rozdział i masz wszystkie te spisy aż do czwartego rozdziału. Wtedy w rozdziale 26, na końcu książki, masz kolejny rozdział spisu ludności. Ale to jest tylko pięć rozdziałów. Jeśli chodzi o procent książki, to 90 procent książki nie ma nic wspólnego z liczbami ani spisem ludności. Myślę więc, że tytuł „w dziczy” prawdopodobnie pomógłby ludziom, zachęcając ich do przeczytania książki, znacznie więcej niż tytuł, który znamy

2) Treść Liczb

a) Chronologia Jeśli chodzi o treść, myślę, że sposobem na zorientowanie się w treści jest przyjrzenie się chronologicznej strukturze książki. Księga obejmuje

okres 38 lat. Izrael był dwa lata na Synaju, a następnie 38 lat na pustyni. Znajdujemy to na podstawie porównania Liczb 1:1 z Powtórzonego Prawa 1:3. Patrzymy na Liczb 1:1, gdzie jest napisane „Pan przemówił do Mojżesza w Namiocie Spotkania na pustyni Synaj pierwszego dnia drugiego miesiąca drugiego roku po wyjściu Izraelitów z Egiptu”. Pierwszy dzień, drugi miesiąc, drugi rok Patrzymy na Księgę Powtórzonego Prawa 1:3 i czytamy: „W czterdziestym roku, pierwszego dnia jedenastego miesiąca, Mojżesz ogłosił Izraelitom wszystko, co Pan mu nakazał”. Tak więc Księga Liczb to okres 38 lat.

Izraelici przebywali w obozie na górze Synaj przez około 2 lata. Dostajemy to z Księgi Wyjścia 19: 1, która mówi: „W trzecim miesiącu po wyjściu Izraela z Egiptu przybyli na Synaj”. Następnie Liczb 10:11: „Dwudziestego dnia drugiego miesiąca drugiego roku podniósł się obłok znad Przybytku Świadcstwa” i właśnie tam Izrael wyrusza, opuszczając górę Synaj. Tak przebywali na Synaju od trzeciego miesiąca po wyjściu z Egiptu, aż do dwudziestego dnia drugiego miesiąca, drugiego roku po wyjściu. Widzicie więc, co to oznacza, że Księgi Liczb od 1:1 do 10:10 obejmują okres 19 dni. Innymi słowy, Liczb 1:1, jeśli wrócisz do poprzedniego tekstu w 1:1, pierwszego dnia drugiego miesiąca drugiego roku; Liczb 10:11: dwudziestego dnia drugiego miesiąca drugiego roku. Liczb 1:1 do 10:11 to ostatnie 19 dni, w których Izrael pozostał na górze Synaj. To w zasadzie pierwsze dziesięć rozdziałów, spis ludności, i po części organizowali się, by opuścić Synaj.

Opuszczają Synaj, następne znaczące wydarzenie jest opisane w Księdze Liczb 13:14, gdzie docierają do Kadesz-Barnea, które jest bardzo południowym wejściem, można powiedzieć, do ziemi Kanaan. Tam wysyłają szpiegów do ziemi Kanaan, z Kadesz-Barnea. Szpiegowie wrócili i większość z nich, z wyjątkiem Kaleba i Jozuego, powiedziała : „Nie ma takiej możliwości. Ci ludzie są dla nas zbyt potężni. A Pan rozgniewał się na nich i dlatego powiedział: „To pokolenie, które nie wierzy i nie ufa mi, że wprowadzę was do ziemi Kanaan, umrze na

pustyni”. Pokolenie poniżej 20 roku życia dorośnie i ostatecznie to oni wejdą do ziemi Kanaan.

Tak więc Liczby 13 i 14 to kolejne znaczące wydarzenia, aż dojdiesz do Liczb 15 do 20, czyli 38 lat wędrówki. Innymi słowy, tylko sześć rozdziałów mówi o tym 38-letnim okresie. To dość zwięzły opis tego długiego okresu. Skąd wiemy, że rozdział 20 jest końcem tego okresu wędrówki? Ponieważ wydaje się, że Księgi Liczb od 20:1 do 36:13 to ostatni rok przed czterdziestym rokiem po wyjściu z Egiptu. Jaka jest tego podstawa? Spójrz na Liczb 20:1. Czytamy: „W pierwszym miesiącu cała społeczność Izraelitów przybyła na pustynię Sin i zatrzymała się w Kadesz. Tam Miriam umarła i została pochowana”. Problem z Liczb 20:1 polega na tym, że jest napisane „w pierwszym miesiącu”, ale nie mówi, w którym roku. Wróćmy do tego za chwilę. W pierwszym miesiącu przybyli na pustynię Sin i zatrzymali się w Kadesz. Miriam umiera i zostaje pochowana. Jeśli przejdiesz dalej w rozdziale 20, przeczytasz w wersecie 22 i następnych o śmierci Aarona. Widzicie, przybyli, zatrzymali się w Kadesz, wersecie 22 mówi: „Cała społeczność Izraelitów wyruszyła z Kadesz i przybyła na górę Hor. Na górze Hor, w pobliżu granicy Edomu, Pan mówi do Mojżesza i Aarona: Aaron zostanie przyłączony do swego ludu, nie wejdzie do ziemi, którą dam Izraelitom, ponieważ obaj zbuntowaliście się przeciwko mojemu rozkazowi w wody Meriby”. W wersecie 28 czytamy: „Aaron zmarł tam, na szczycie góry.

Potem Mojżesz i Eleazar zeszli z góry, a gdy cała społeczność dowiedziała się, że Aaron umarł, cały dom Izraela opłakiwał go przez trzydzieści dni”. Więc jeśli przejdiesz od Lb 20:1-29, gdzie Aaron umiera, do Lb 33:36 i następnych, Lb 33 to rozdział zawierający listę wszystkich miejsc, w których Izrael się zatrzymał, gdy wędrował przez pustynię. A kiedy dojdiesz do wersetu 36 na tej liście, przeczytasz: „Opuszczili Esjon Geber i rozbili obóz w Kadesz na pustyni Sin”. Teraz porównaj Liczb 33:36 z 20:1. „W pierwszym miesiącu cała społeczność Izraela przybyła na pustynię Sin. Zatrzymali się w Kadesz”. Widzicie, tam jest pustynia Sin i Kadesz. A potem w wersecie 37 czytamy: „Opuszczili Kadesz i przybyli na

górze Hor”. To jest to samo, co w 20:22: „Cała społeczność Izraela wyruszyła z Kadesz i przybyła na górę Hor ”; i to na górze Hor , gdzie zmarł Aaron. Tak więc w rozdziale 33, wersecie 37, czytamy: „Opuścili Kadesz i przybyli na górę Hor , na granicę Edomu.

Na polecenie Pana kapłan Aaron wstąpił na górę Hor , gdzie umarł”, a następnie wyznaczono datę, „pierwszego dnia piątego miesiąca czterdziestego roku po wyjściu Izraelitów z Egiptu”. To wskazuje, że rozdział 20 zaczyna się w czterdziestym roku. Widzisz, wróć do rozdziału 20, werset 1: „W pierwszym miesiącu przybyli na pustynię Sin”. Pierwszy miesiąc którego roku? Czy to był czterdziesty rok? Bo tam zginęła Miriam i tam umarł Aaron. Wydaje się więc jasne, że od 20:1 do 36:13 masz materiał odnoszący się do tego ostatniego roku; czterdziesty rok. Więc myślę, że to pomaga, jeśli śledzisz tę chronologię, daje ci to strukturę książki. Rozdziały od 15 do 20 to naprawdę większość tego 38-letniego okresu. Pierwsze 10 rozdziałów Izrael jest na Synaju. A od 13 do 14 są w Kadesz; a od 15 do 20 lat to wędrówka po pustyni trwająca 38 lat, a potem skupiają się na czterdziestym roku, kiedy przygotowują się do wejścia do ziemi obiecanej.

B. Wojownicy są ponumerowani i przydzielono im pozycje – Num. 1:1 do 2:24

Przejdźmy do punktu b: „Wojownicy są ponumerowani i przydzielono im pozycje – od 1:1 do 2:24”. Pan powiedział Mojżeszowi, aby sporządził inwentarz, a to obejmowało policzenie wszystkich mężczyzn w wieku 20 lat i starszych, którzy byli w stanie wyjść i walczyć. Czytasz o tym w Księdze Liczb 1:2 i 3, gdzie Pan mówi: „Dokonajcie spisu całej społeczności Izraela według ich rodów i rodzin, wymieniając każdego mężczyznę z imienia, jednego po drugim. Ty i Aaron policzycie według ich oddziałów wszystkich mężczyzn w Izraelu, którzy mają od dwudziestu lat i więcej, i którzy są zdolni do służby w wojsku”. W dalszej części rozdziału 1 opisano, ilu takich wojowników było w każdym plemienu.

1) Liczby ze spisu

Kiedy dojdiesz do wersetu 46 rozdziału 1, otrzymasz sumę, w której sumuje się liczbę z każdego plemienia i czytasz, że całkowita liczba wynosiła 603 550. Podobny spis jest przeprowadzony na końcu księgi, w rozdziale 26, i jeśli spojrzysz tam, w wersecie 51, całkowita liczba wynosiła 601 730. Czyli prawie to samo, ale trochę mniej. Ale w tym 38-letnim okresie jedno całe pokolenie umarło, a inne zajęło jego miejsce. 600 000 to okrągła liczba walczących mężczyzn w wieku 20 lat lub starszych.

Teraz, jeśli ekstrapolujesz z tego, jeśli jest 600 000 mężczyzn w wieku 20 lat lub starszych, masz mężczyzn, którzy mają mniej niż 20 lat, a także kobiety. Tak więc całkowitą populację Izraela w czasie Exodusu pomnożylibyście te 600 000 prawdopodobnie przez trzy. Więc jeśli mnożysz przez trzy, mówisz o całkowitej populacji 1 800 000, prawie 2 miliony ludzi. Zwykle okrągłe liczby podawane dla populacji Izraela to 2 do 3 milionów ludzi. I ta duża liczba ludzi wzbudziła wiele pytań, i to nie tylko przez ludzi, którzy nie postrzegają Pisma Świętego jako natchnionego i godnego zaufania opisu tej historii w tym czasie.

Niektóre pytania wynikają z samego tekstu Starego Testamentu w odniesieniu do liczby Izraelitów. Na przykład Księga Powtórzonego Prawa wielokrotnie mówi coś na ten temat. Spójrz na Księgę Powtórzonego Prawa, rozdział 7, pierwszy werset: „Gdy Pan, Bóg twój, wprowadzi cię do ziemi, którą idziesz posiąść, i wypędzi przed tobą wiele narodów: Chetytów, Girgaszytów, Amorytów, Kananejczyków, Peryzzytów, Chiwwitów, Jebusytów”, potem w następnym zdaniu „siedem narodów większych i silniejszych od was!” Czy w Kanaanie było siedem narodów większych i silniejszych niż Izraelici, kiedy Izraelici liczyli 2 lub 3 miliony ludzi? Powtarza się to wielokrotnie w Księdze Powtórzonego Prawa. Przejdź do rozdziału 7 werset 17: „Możecie sobie powiedzieć, że te narody są silniejsze niż my. Jak możemy ich wypędzić? Mają 600-tysięczną armię? Przejdź do Księgi Powtórzonego Prawa 9:1, „Słuchaj, Izraelu. Teraz masz zamiar przejść przez Jordan, aby wejść i posiąść narody większe i silniejsze od ciebie, z dużymi miastami, których mury sięgają nieba .

Ludzie są silni i wysocy. Powtórzonego Prawa 11:23: „Wtedy Pan wypędzi przed tobą wszystkie te narody, a ty wypędzisz narody większe i silniejsze od ciebie”.
 Więc masz takie zwroty. Jeśli wrócisz do Księgi Wyjścia 23:29, masz inne interesujące stwierdzenie. Czytasz tam: „Pan mówi o Kananejczykach, Chetytach i Chiwwitach: 'Ale nie wypędzę ich w ciągu jednego roku, bo ziemia stanie się pustkowiem, a dzikie zwierzęta będą dla was zbyt liczne’”. populacja nie byłaby wystarczająco duża, aby zarządzać krajem i utrzymywać ludzi pod kontrolą. Więc Pan mówi, że nie wypędzi ich od razu. Pojawiły się więc pytania, jak rozumieć te dane ze spisu powszechnego.

2) Zrozumienie dużych liczb w ST: 3 podejścia a) Liczby są dosłowne i dokładne

Oto trzy podstawowe podejścia do interpretacji dużych liczb. Pozwólcie, że przedstawię kilka uwag na temat każdego z nich, a następnie powrócę do szerszego pytania. Pierwsze podejście dotyczy tych, którzy akceptują liczby spisowe tak, jak są one tłumaczone w naszych angielskich Bibliach na podstawie sposobu, w jaki te liczby są tłumaczone w naszych angielskich Bibliach. Takie jest najbardziej widoczne znaczenie hebrajskich terminów i słów użytych w tekście oryginalnym. Jeśli spojrzysz na swoje cytaty na stronie 41, mam dwóch przedstawicieli tego punktu widzenia. Na dole strony, MacRae w New Bible Commentary, „The duże liczby W Ten spis ludności Posiadać Utworzony A trudność Do Niektóre czytelnicy, Kto znajdować To twarde Do uważać To the naród z Izrael był Więc liczny podczas jego Marsz Poprzez the pustynia. Już Kiedy My rozważać the duże rodziny To był zwyczajowy I the długość z czas To był zużyty w Egipcie wcześniej the początek z the ucisk, the kwota z zwiększyć Jest widziany Do nie być Na Wszystko nierozsądny. ” Jeśli przejdiesz do strony 44, EJ Young ma ten sam punkt widzenia. Mówi: „, Trzy zastrzeżenia Do te rozdziały Posiadać został zrobiony. Jeden, jeśli the numer z walczący mężczyźni był o 600 000, the całkowity populacja, To Jest przejęte, zrobiłbym Następnie Być o 2 1/2 milion, I To zrobiłbym Posiadać został niemożliwe Do the siedemdziesiąt

rodziny Który wszedł do Egipt Do Posiadać pomnożone zatem szybko podczas the czas z ich ucisk." Mówi, że nie jest to niemożliwe, ze względu na płodność Hebrajczyków. " Dwa, the pustynia z Synaj, To Jest przejęte, mógł nie Posiadać trwały Więc Świetnie A Grupa z ludzie." Ale, jak twierdzi, to cudowna ręka Pana ich podtrzymała. " Trzy, the zamówienie marszu _ _ Jest powiedział Do Być niemożliwe." Mówi: „ Ale Jeśli the konto Jest Więc niemożliwe, NIE pisarz zrobiłbym Posiadać Opracowany taki jakiś niemożliwe schemat. The bardzo trudność zaangażowany Jest Ale jakiś wskazanie z historyczność. Od Więc mały Jest powiedział o the Detale z the Marsz, My Czy W NIE pozycja Do pytanie the historyczność I dokładność z the sprawozdania zrobiony." Jest więc wielu ewangelicznych uczonych, którzy popierają liczby w obecnej postaci, tak jak są one tłumaczone w naszych angielskich wersjach.

b) Liczby są sztucznie wymyślane i przesadzone

Istnieje drugi sposób podejścia do tych liczb. Jest to dość typowy, krytyczny pogląd, w którym można by powiedzieć, że liczby spisowe nie mają żadnej wartości. Są sztucznie wymyślane i całkowicie niewiarygodne. Argumentem jest to, że sumy te dotyczą znacznie późniejszego czasu, że liczby są przesadzone i nie mają żadnego znaczenia. Jeden z komentatorów mówi: „Nie mają żadnej wartości statystycznej”. Więc niektórzy akceptują je takimi, jakimi są, a niektórzy twierdzą, że nie mają żadnej wartości.

Trzecia kategoria. Są tacy, którzy nie akceptują liczb przetłumaczonych w naszych współczesnych wersjach, ale próbują znaleźć dla nich jakieś wyjaśnienie w oparciu o alternatywne rozumienie znaczenia tekstu oryginalnego. Innymi słowy, wyznawcy tego punktu widzenia twierdzą, że w oryginalnym tekście dzieje się coś, czego nie do końca rozumiemy, a sposób, w jaki są one tłumaczone w naszych współczesnych wersjach, reprezentuje coś innego niż właściwe tłumaczenie oryginalnego języka tekstu. Obecnie niektórzy zwolennicy tego punktu widzenia to ewangeliczni uczeni, którzy zaakceptują wiarygodność tekstu.

Jeśli spojrzeć na historię interpretacji tych liczb w tej ostatniej kategorii, dawno temu niejaki Flinders Petrie, jeden z wczesnych archeologów starożytnego Egiptu, zwrócił uwagę, że hebrajskie słowo *elef* ma dwa znaczenia. *Elef* można przetłumaczyć jako „tysiąc”. Masz tam *elephim*, jego liczbę mnogą, więc *eleph* może i jest często tłumaczone jako „tysiąc”. Ale można to również przetłumaczyć jako „grupę plemienną” lub „klan”, coś w tym rodzaju. Spójrz na Sędziów 6:15. W Księdze Sędziów 6:15 jest to historia Gedeona. Gedeon mówi do Pana: „Jak mogę wybawić Izraela? Mój ród jest najsłabszy w całym Manassesie, a ja jestem najmniejszy w mojej rodzinie”. Kiedy Gedeon mówi, że mój „klan” jest najsłabszy w Manassesie, to jest słowo *elef*. Jakaś podjednostka plemienna.

Jeśli przejdziesz do I Samuela 10:19, przeczytasz tam: „Ale teraz odrzuciliście waszego Boga, który wybawił was ze wszystkich waszych nieszczęść i udręk. A wy powiedzieliście: „Nie, ustanowić nad nami króla”. To jest zgromadzenie w Mispa. „Przeto teraz stawcie się przed Panem według waszych plemion i klanów”. „Klany” to *elefimy*, liczba mnoga od *eleph*. Dlatego Flinders Petrie przyjrzał się takim tekstom, w których *eleph* nie znaczyło „tysiąc”, ale miało inne znaczenie, na przykład jakąś podgrupę plemienną.

Więc co zrobił z liczbami podanymi w Księdze Liczb 1, dla każdego plemienia, powiedzmy na przykład w wersecie 35, wybierzmy po prostu jedną; gdzie jest napisane: „Liczba z pokolenia Manassesego wynosiła 32 200”. Jeśli spojrzysz na tekst hebrajski, jest to 32 *elefimy* i dwa *me'ots* na setki. Powiedziałyby więc, że *elefimy* odnoszą się do grup namiotowych; *me'ots* odnosi się do liczby walczących mężczyzn w plemieniu. Tak więc w przypadku Manassesego będą 32 grupy namiotowe, *elefowie*, i będzie 200 wojowników. Doszedł więc do wniosku, że było 598 grup namiotowych, jeśli dodać je wszystkie, w których było 5550 wojowników. Innymi słowy, około 9,5 bojowników na grupę namiotową. Ale przyznał, że naprawdę nie może sobie poradzić ze wszystkimi liczbami w ten sposób, ponieważ to naprawdę nie wyjaśnia wersetu 46, gdzie jest 603 550. Nie działa z tym numerem. A także na przykład w Księdze Liczb 3:22, gdzie liczba

wszystkich samców w wieku jednego miesiąca lub więcej wynosiła 7 elfów 7 grup namiotów, w których było 500. Innymi słowy, stosunek wydaje się nieproporcjonalny; 7 grup namiotowych – 500 mężczyzn. Więc to była jedna sugestia, która tak naprawdę nie przyjęła się zbyt mocno.

d) Elef → Aluph = szefowie, kapitanowie

RED Clark wpadł na inny pomysł. Wziął ten sam rdzeń, *alef oszpecił go*, ale wskazał go inaczej i zamiast *eleph* wskazał go, dodając samogłoski, które oddają go jako *aluph*, co oznacza „wódz” lub „kapitan”, tak że w liczbach miałyby pewne liczbę kapitanów, a następnie setną część liczby, aby wskazać wojowników.

e) Wenham's - Family or Clans Odmienną, lub jakby zmodyfikowaną postać tej teorii rozwinął dalej John Wenham. Napisał artykuł w Tyndale Bulletin zatytułowany „Duże liczby w Starym Testamencie”. Jeśli spojrzysz na stronę z cytatami na dole strony 42, jest tam kilka akapitów z artykułu Wenhama na temat „Wielkich liczb Starego Testamentu” i zauważysz, że zaczyna się on: „Istnieją różne sposoby przyjmowania *slonia* bez z niewiarygodnie dużymi liczbami. Może to być jednostka społeczna – rodzina, klan, grupa namiotowa lub jednostka wojskowa... Albo może to być oficer lub specjalnie wyszkolony wojownik”. I on w pewnym sensie zgadza się z tym pomysłem, nie chcę tego wszystkiego czytać; jest bardzo złożony i szczegółowy. Możesz chcieć zdobyć cały artykuł i przeczytać go kiedyś, jeśli Cię to interesuje. Ale zwróć uwagę na środkową część strony 43. „Istnieją powody, by sądzić, że kapitanowie tysiący mogli normalnie mieć pod dowództwem 7 lub 8 *me'ot*. Podobnie rzeczywista siła przeciętnego *me'ah* ” — to sto. Traktuje *me'ot* jako jednostkę wojskową — „rzeczywista siła przeciętnego *me'ah* mogła wynosić około 75 ludzi. 235 i pół *me'ah* z 75 ludzi dałoby w sumie około 17 662 1/2 ludzi. To razem z 580 elfami *dałoby* całkowitą siłę bojową nieco ponad 18 000”. A potem mówi: „Jeżeli ponownie podwoimy tę

liczbę, aby uwzględnić kobiety, otrzymamy liczbę około 72 000 dla całej migracji”. To jego podstawa. Kiedy tłumaczy te słowa, otrzymuje 72 000 ludności, z 18 000 wojowników .

f) Myśli Vannoya – żadne z tych podejść nie jest przekonujące i nie stwarza trudności

Tak więc podejmowano różne próby poradzenia sobie z tymi liczbami. Myślę, że żadna z propozycji nie jest do końca przekonująca. Żaden z nich nie pasuje do wszystkich danych. Szczególnie nie pasują one do streszczenia, które znajdziesz w tekście. Nie sądzę, aby wiele trudności przytoczonych w liczbach było nie do pokonania, chociaż logistyka, zwłaszcza to, jak 2,5 miliona ludzi mogło przetrwać na pustyni Synaj przez cały ten czas, jest oszałamiająca. To prawda, że Bóg zaopatrywał w cudowne sposoby. Nie sądzę, żeby ta liczba była czymś, czego nie można było uzyskać w czasie pobytu Józefa w Egipcie w czasie Exodusu, w tym 400-letnim okresie. Mogli się rozmnożyć do tego stopnia.

Wydaje mi się, że problem jest, a myślę, że jest tu problem, w tych tekstach biblijnych, którym się przyglądaliśmy, „siedem narodów większych i potężniejszych od was”. A ponadto, co wiemy o wielkości miast i populacji Kanaanu w czasie podboju. Jeśli spojrzysz na wielkość miast, wybierz na przykład Jerycho, pierwsze miasto, które zajęli. Jak myślisz, jak duże było Jerycho? Czy ktoś ma jakiś pomysł? To kopiec, a ściany fundamentu nadal tam są. To 7 akrów! Innymi słowy, jest to miasto mniej więcej wielkości parkingu tej szkoły. Nie nazwalibyśmy tego miastem! Trzeba przyznać, że było to mniejsze miasto; Jerycho zamieszkiwało około 2500 osób. Lakisz miał 18 akrów; Gibeon 16; Megiddo, 13 akrów; i Aj, 27 akrów. Więc mówisz o całkiem małych osadach. Populacja Jerycha wynosiła około 2500 osób.

Spójrz na stronę 42 swojego cytatu. Roland DeVaux w swoim *Life and Institutions of Ancient Israel* pisze: „Biblijne miasta nie były duże. Zdumiewające jest zobaczyć z wykopalisk, jak małe były. Większość z nich z łatwością

zmieściłaby się na Trafalgar Square, a niektóre z trudem wypełniłyby dziedziniec Galerii Narodowej. Annals of Tiglath- Pileser III podaje listę miast w Galilei zdobytych w 732; liczba jeńców waha się między 400 a 650 - a ten król deportował całe populacje. Były to wówczas wioski podobne do dzisiejszych, ale nie większe”. Następny akapit: „Dla Samarii i Jerozolimy dostępne są inne źródła informacji. Sargon II mówi, że przewiózł 27 290 osób z Samarii”. Następny akapit: „Dla Jerozolimy liczby deportacji Nabuchodonozora są trudne... Według rozsądnych szacunków, w czasach naszego Pana miasto liczyło około dwudziestu pięciu lub trzydziestu tysięcy mieszkańców. Kilka lat temu była to po prostu populacja Starego Miasta w obrębie murów i mniej więcej w tej samej przestrzeni. Populacja nie mogła być znacznie większa w czasach Starego Testamentu”.

Więc te miasta były małe. W bitwie między Ramzesem II a Hetytami mówiliśmy o tym, że w związku z traktatami hetyckimi, a także w związku z Exodusem i uciskiem faraona, według Breasteda w jego Starożytnych kronikach Egiptu, armie liczyły około 20 000 żołnierzy na Hetyci i Egipcjanie w bitwie nad rzeką Orontes. Cóż, teraz, gdyby armie Hetytów i Egipcjan liczyły 20 000; armia izraelska liczyła 600 000?

Co więcej, jeśli wrócisz do Księgi Wyjścia 18, gdzie pamiętasz, jak Jetro dał Mojżeszowi radę, aby ustanowić sędziów nad tysiącami, setkami, pięćdziesiątkami i dziesiątkami, gdyby Izrael miał 2 miliony ludzi, byłoby to minimum 600 000 mężczyzn, przez 2 milion ludzi. Pomyśl o tym, co Jetro polecił zrobić Mojżeszowi. Gdyby wdrożył to tak, jak mówi, musiałby mianować 2000 władców nad tysiącami; 20 000 władców setek; 40 000 władców po pięćdziesiąt; i 200 000 władców dziesiątek. A więc wyznaczyłby 262 000 osób. Myślicie więc, że Mojżesz sam wykonywał całą tę pracę, zanim wyznaczył tych ludzi. To jest tylko próba z Księgi Wyjścia 18, wypracowania systemu, o którym jest tam mowa, na podstawie 2-milionowej populacji.

Można się zastanawiać: „Czy w tych danych spisowych dzieje się coś, czego nie rozumiemy?” W tym miejscu jestem skłonny zejść na dół. Istnieje

łacińska fraza, zwana „nierefleksyjny”, o której nie można mówić, ponieważ nie ma się wystarczających dowodów, aby sformułować jednoznaczny wniosek.

Myślę, że należy wykonać więcej pracy nad tymi liczbami ze spisu powszechnego. Ale co ważniejsze niż więcej pracy, myślę, że należy rzucić więcej światła na to, co dzieje się w tych liczbach. Nie wydaje mi się, aby zaproponowane obecnie sposoby postępowania z tekstem były adekwatne.

Wniosek: pozostawienie nieznanymi liczb do czasu wykonania większej ilości pracy

Jeśli spojrzycie na stronę 41, jest tam jeden akapit autorstwa RK Harrisona, na dole strony. Mówi: „Żaden z te próbowanie Do skala w dół the Stary Testament liczby Jest zdolny Do konto zadowolająco Do Wszystko the dane zaangażowany, I stąd the propozycje zrobiony Nie mogę Być zajęty Jak równomiernie ważny Do cele z interpretacja. Jeśli Inny dowód z W pobliżu Wschodni źródła dotyczący liczby ogólnie Jest z każdy wartość W Ten połączenie, To zrobiłbym sugerować To the Stary Testament liczbowy obliczenia” oto sedno sprawy,, reszta od Niektóre podstawa z rzeczywistość Który był całkiem znajomy Do the starożytni, Ale Który Jest nieznanymi Do nowoczesny uczeni. Myślę, że prawdopodobnie o to tutaj chodzi.

Myślę, że cokolwiek mówi tekst, myślę, że jest wiarygodne. Nie jestem pewien, czy dobrze rozumiemy tamtejszy język. Innymi słowy, ten *słōn* wydaje się mieć do tej pory znaczenie militarne, jako dowódca jednostek wojskowych lub coś w tym rodzaju, a nie ściśle liczbowy odpowiednik tysięcy lub setek. Myślę, że dzieje się coś, czego nie do końca rozumiemy. W takim przypadku bardzo trudno jest powiedzieć, ile ich jest. To wystarczyło, by Egipt zaniepokoił się, że stają się zbyt duże, by je kontrolować. Ale z drugiej strony wydaje się nierozsądne sądzić, że armia Izraela liczyła 600 000 ludzi, podczas gdy armia Egiptu liczyła zaledwie 20 000 żołnierzy. Tak więc tekst jest wiarygodny, ale dzieje się tu coś, co nie jest

dobrze rozumiane z naszego raczej ograniczonego współczesnego punktu
widzenia.

Przepisane przez Hyeyon Lim
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja autorstwa Katie Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta